

Keszthelyi György

SZERETLEK, GARFIELD

BOOKART
2023

Támogatta a Romániai Magyar Demokrata Szövetség
és a Communitas Alapítvány

Szerkesztette Demény Péter

A borítót a szerző készítette

ISBN 978-606-8994-68-0

© Keszthelyi György, 2023

© Bookart, 2023

Kapatos idők

Kapatosan hányszor, de hányszor
léptük át a határt és szöktünk nyugatra,
kapatosan megteltek röplapokkal
a nadrágzsebek, sőt, a Hajnal negyedben
ukk-mukk-fukk összeütöttünk egy jó ötvenhatot
és elzavartuk a zsarnokot.

Kapatosan egyetlen húzásra
felhörpintettük a Duna-csatornát,
majd csak úgy, félváll-lezseren
porig romboltuk fél Bukarestet,
s a Nép Házában celebráltunk egy szentmisét.

Kapatosan a Mariahilferstrassén
kódorogtunk kisimult pofával
és már tervezgettük, hogy másnap
a Bibliotheca Ulpiában olvassuk Vergiliust,
majd éjféltajt átugrunk Párizsba zülleni.

Kapatosan leráztuk magunkról
a bilincseket és mint karperecet
mindet eladtuk kegytárgyként az ócskapiacon,
aztán elindultunk az üres üvegekkel
többnyire a Kispiac felé,
mert rohadtul hiányzott a jólét.

Végül ráeszméltünk, hogy reggeledik,
szedelőzködni kell, irány haza,
hát fogtuk magunkat, mind,
Gabika meg az örökké józan Skizógyuszi
és lassú, tétova lejtmenetben
kényszerű beletörődéssel
alászálltunk a mennyekből
a Házsongárdon át.

Ahogy a fejsze

ahogy a fejsze a tölgybe
hasít majd belenő
és zsenge ág
sarjad belőle

ahogy a vadász a vadba
szeret mert tőle függ
vállát húzza
húsa és vére

ahogy a nő a férfiba
épül mint vasállvány
és csak a tűz
olvaszthatja meg

ahogy a lovász a lovat
jobban méltányolja
mint urának
elnyűtt asszonyát

ahogy a mínusz a plusszal
térben és időben
találkozik
minden összefügg

ahogy a kezdetet a vég
hasítja, kaszálja
míg mélykék lesz
a föld és az ég

mocsara hideg és sivár
mintha a hadvezér
ráunt volna
a küzdelemre

Megalkuszunk

Az végeknél még a költő lelkében is meghal a rím,
szánom-bánom, búcsúbeszéd, sajnálat, ó dehogy.
Lábnymában csak az elmúlás caplat s az a megszokott
ma sem lehet másképp, mint tegnap, hát megalkuszunk.

Azon rágódom, hogy

nem tudunk dűlőre jutni
a magyarok istenével, de más istenekkel sem,
pedig a Moszkva téren
elszavalhatnánk a nemzeti átkot,
sőt, talán kaphatnánk egy-két megbízatást.

nem tudunk dűlőre jutni,
megalkudni meg végképp,
pedig ha tudnánk, hej, pedig
ha legalább sejtenénk,
mi minden folyik le a Szamos vizén,
mennyi mindent sodor a Tisza
és hogy mi itt, a bronzszobor tövében
és mi ott is, a füstös
budapesti gangon...

Ketten maradtunk

Testvéremnek

Ketten maradtunk, mindössze ketten, utódom egy se,
de nem nyavalygok, nem lázadozom, ugyan miért...
járom a csendet tarkóba préselt velúrkalappal,
át- meg átfestem közben a nyomott szóközöket.

Késik a nappal, ugyanúgy késik, mint minden egyéb,
csak ez a sorokba béklyózott ritmus ne lenne
s ne dobna utánam halotti maszkot míg ezen a
zsványtanyán egymástól lopkodunk becsületet.

A kisemmizettek

Szegény Attilának már senki és semmi,
Bandi pedig mindenkit kitagad,
csak az a vérbő, üldözött szív
lázadozik, mint eszement.

Hallgatásomba temetett utódaim
hangját vagy haja színét
időnként esetleg tudat alatt...
és őseim – ők vajon boldogok?

Szereposztás

Élni és halni, mennyire egyhangú ez a játék,
halva születni, íme egy merész, dupla szerep,
sőt, méhen kívül erre az örült, szajha világra,
elismerésem, életbe döfő, apró gerinc!

Völgyibeszéd

Az Opel náci, a Honda meg
kommunista rizségető – maga a vörösuralom.
Benned agitál folyton Mao,
szegény, plutóniummal fertőzött japán.

Bőrfejű gárdista minden magyar!
Hideg hal vagyok
az Úr asztalán.

Azért

mert felemás
és ráadásul fonák
annyi tartalom,

mert az Isten
is csak egy kovácsoltvas
fekete kapu,

mert harang zeng
és ősziesebb a nyár,
hazug a halál,

mert pirkadat
hasít az éjszakába -
élni kell nagyon.

Tél

Olvad bennem a
háttér, habár az árnyék
én magam vagyok.

A napfény máshol
fehérlik jéghidegen -
hűsége éget.

Életrajz

ténykedésedben
Vérbetegendre
két-három arca
duhaj istene
földre hullt lelked
alvadó vércsepp
fénymásolata.

anyád méhében
fekete-fehér
kőlapra festett
emlékek között
húzod meg magad
hazád cementbe
rögzített fapad.

Ólomkatonák

Egy kis fronton,
egy kis tűzvonalban
lődözték egymást az ólomkatonák.
Jobb lenne szedelőzködni – szóltam,
amikor a nehézfémeket illetően
elfajultak a dolgok.

Nem mintha zavart volna
a háború – mindennek saját ideje van.
De ha itt mind beleolvadunk
nappalba, éjszakába,
végül egymásba is,
akkor egy túlsúlyos kiegyezés
előbb-utóbb felzabálja a békét.

Dekonstrukció

Nem röpül, csak araszol az idő,
lassan körmömre égnek az évek,
lám, még a nap is leáldozóban.
Bontsd le, Atyám, az örültek házát,
engedd szabadon kényszerzubbonyban
nyűglődő szófoszlányaim,
ha már úgy-ahogy felépítettél
és reám testáltál egy emberöltőnyi,
szálkás állványok között kóválygó
vagy unottan veszteglő magánéletet.

Kifosztottak dala

Dőlnek a falak, üszkösödő tudatba zárva
vonszolom magam tovább,
lelkem tehetetlen, ökölbe szorul,
papírra vetve egész hagyatékom:
a ménes, a nyereg, a karikás ostor,
meg egy leintett, üvöltő ősigény.

Ha menyecske, legyen hát kedves,
ha asszony, legyen hát szerető,
ha betyár, legyen bús, kesergő,
csapjon az asztalra, aztán fenéig...
ha már anyaföldem is mindenkié,
Isten se legyen senkié!

Istenről lekopik

Istenről lekopik a nap nap után
vagyis ő foszlik le sántán döcögő
hajnali villamosvonalakról
lemarad jegyet sem váltanak
újabbán neki ott áll beépülve
új városok végtelen szerkezetébe
a kültelki kutyaugatásba
tetőtől talpig üresen éhesen
ahol még megálló sincs
csak a mindig álmos járművezető
borostája teszi őt és a szolgákat
némileg egymáshoz hasonlatossá

már a gyermekinek színlelt szerepben
sincs semmi ártatlan póreség
sem festett képek sem némi ihlet
távolodnak lassan az élőlények
az erdő meghalt hol az erdő
csak távoli korok korhadt illatai
szállnak és egy-két védett virág
kegyelem sincs úgy csattan
a vers ólmos vége is
úgy hasít húsba éjszakába
mint akit sosem érintett
korán ébredő paraszt kérges tenyere

Fegyenctelep

Új filmszalag ez egy másik telepről,
bár ugyanaz a cement, a kotrógép
és az építősereglet zöme.
A bizánciak is változatlanul
tízkor kongatják a megváltás fazekát,
rágyújt a feddhetetlen pópa,
rázendít kegyesen, harsogja szertesztét
felmentést sejtető dallamát,
nagyobb hévvel, mert ma kéz a kézben
és láb a sárban, körbe, karikába.
Szóval az idő ismétli önmagát,
csak a szél fúj ma hidegbben.

Közben a december másról prédikál:
jég csüng a csapból, a fák hibernálnak,
mínusz három és huszonnégy óra,
így, egyben – reggel ötre vagy hatra
ráfagy a flegma a vakolatra.

Fordított idő

Noha már testközelben van
a magából kifordult idő,
az a hagyomány és az a história,
ami még utolérhető
bármilyen tónusban, hanghordozásban,
tovább gyűrűzik bennem,
osztódik, hasad és robban, mint a plutónium,
mely lefokozza a nap sugarát is,
ha világmegváltó húzásra készül.
Jobb lesz hát, ha leoltom a lámpát,
mert újra kísért és felkínálkozik
a céda mulandóság,
amelynek csillagjegye sincs.

Kiütött biztosíték

Védelmi nyár van,
rendőrök járőröznek
a pipacsmezőn.

Azzal vádolnak,
hogy szabadnak képzelem
magam. Nincs kiút.

Sötét a reggel.
Ideje hazamenni.
Melyik hazába?